

5 МИНУТА ЗА ПРИЧУ

Текст: Сабина Шенинг
Илустрације: Марко Вијале

Садржај

У циркусу 4

Кућни миш 10

У обданишту 16

Буцмасто прасенце 22

Усамљени паук 28

У луна-парку 34

Нина и њена лутка Милица 40

Недеља, омиљени дан 46

Концерт за гаврана Гаврила 52

Змај Димитрије 58

Кућа за вашку 64

Такмичење у једењу салате 70

На селу 76

Чаробница Зара и њен чаробни напитаk 82

Жабац на одмору 88

Дечак и пас 94

Блатњава чудовишта 100

Два зеца 106

Кравицу Викторију боли грло 112

Поздрављање 118

У циркусу

Сутра је посебан дан за Ању! Са мамом, татом и другарицом Са-Сром први пут ће ићи у циркус. Толико је узбуђена да вече уочи одласка никако не успева да заспи.

„Шта има да се види у циркусу?“, пита маму док седи на кревету.

„То је изненађење, душо“, одговара јој она.

„Једва чекам!“, закључи девојчица, па се завуче под покривач и заспа срећна.

„Лаку ноћ и лепо сањај!“, каже јој мама тихо док затвара врата.

Ања се сутрадан пробудила рано. „Ура, данас идемо у циркус!“,

виче и искаче из кревета. Затим сакупља све своје плишане лутке и претвара се да је већ тамо. У њеном циркусу догађа се много тога занимљивог. Ко зна како ће тек бити у правом...

„Куц-куц!“, зачу се на вратима. То је Сара, и сада коначно могу да крену! Две девојчице издалека су приметиле велики циркуски шатор. Има црвене и плаве пруге, са великим позлаћеним звездама. „Брзо, унутра!“, кажу и у једном скоку излазе из кола. Толико брзо трче да мама и тата једва успевају да их прате.

„Имамо најбоља места!“, говоре углас.

Све четворо седе у првом реду. Одједном се гасе светла и неки глас узвикује: „Пажња!“, а затим улази управник циркуса у шареном оделу, са високим шеширом на глави.

„Даме и господо, али пре свега – децо, очекује вас предивно попоне, препуно забаве и изненађења!“

Ања никако не успева да остане мирна на свом седишту.

„Али када ће почети?“, пита нестрпљиво.

Оркестар почиње да свира и на сцену улазе два кловна: један је висок и мршав, а други низак и дебељушкаст. Носе превелике ципеле, због чега непрекидно падају, гурају један другог црвеним носевима и вуку се за шарена одела. Девојчице се грохотом смеју: никада нису виделе нешто тако забавно!

„Пст, улазе акробати!“, шапуће тата.

Акробати скачу по затегнутом конопцу, ходају са једног краја на други на највишем делу шатора, преврћу се. Мама, од напетости, покрива очи руком. Потом управник циркуса најављује нову

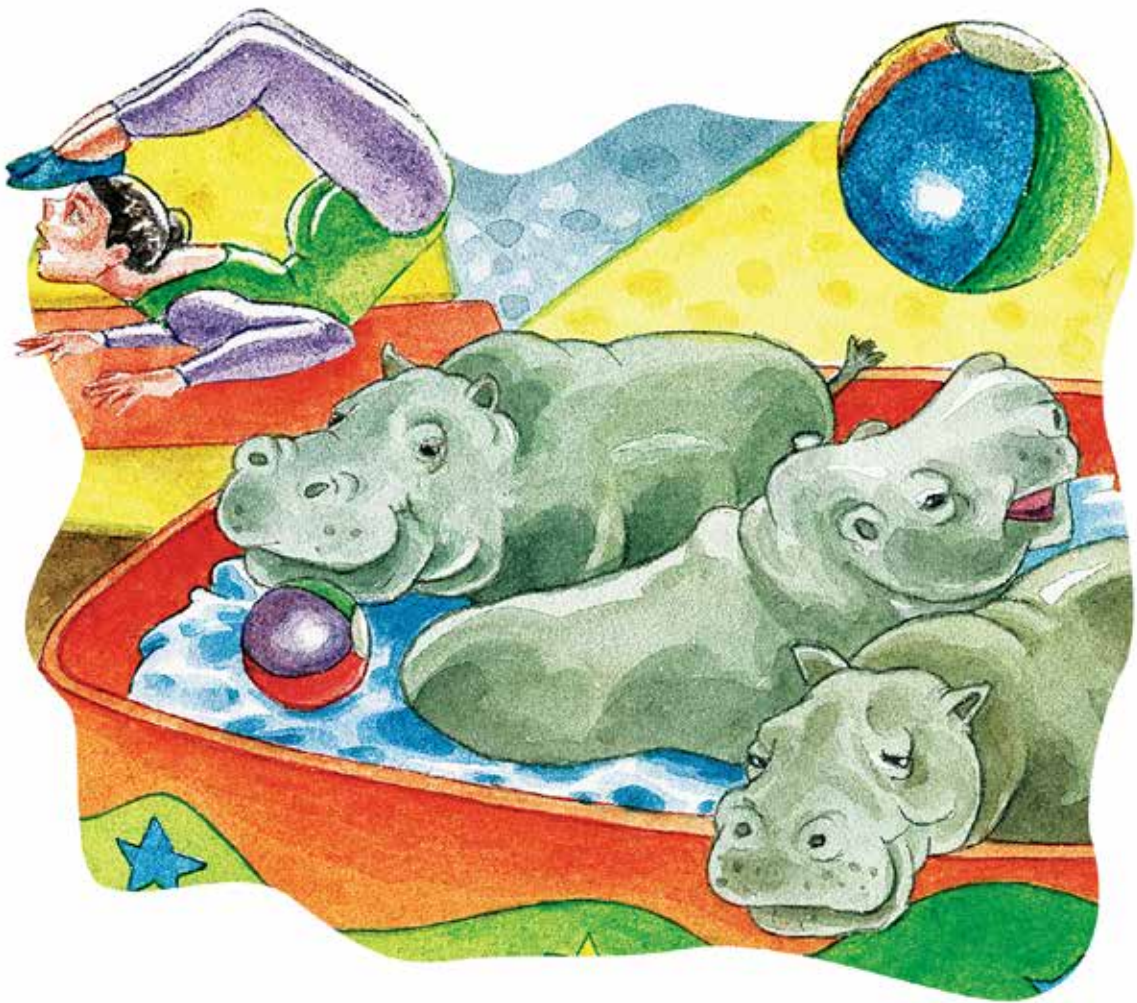

тачку и на сцену ступају четири бела и четири црна коња. Прелепи су и живахно поскакују. Једна жена им издаје наређења и они се подижу на два копита, седају и лежу.

После коња на ред долази жонглер који врти девет лоптица. Његове руке и лоптице крећу се тако брзо да Ања једва успева да их прати. Публика је срећна и задовољно аплаудира.

Светла у арени се пале. Пауза је. Мама и тата воде девојчице на пржене кромпириће и лимунаду, а када се врате у шатор, почиње други део представе и на сцени је жена од гуме. Толико је гипка да може да се савија на све могуће начине. Пружа ногу испред себе и њоме чеше нос. Фантастично! Али ту није крај невероватним стварима!

Мађионичар на бини извлачи беле зечеве из свог високог шешира. „Одакле излазе?“, пита се Сара, сва зачуђена.

Након ове тачке, гасе се светла и... У ацени се појављује базен пун воде, са четири нилска коња који шетају са једног краја на други, играју се и прскају водом. „Како су смешни! Волела бих да имам једног оваквог буцка код куће!“, каже Ања, док се мама и тата сла-тко смеју.

„Хеј, какве су оно направе?“, упита Сара одједном.

„То су циновски бицикли.“

Три девојке возе бицикла и праве хиљаду акробација.

„Волела бих да и ја умем то да изведем“, помисли Сара.

Најзад се враћају клонови, који покушавају да се попну на љуљашку, али не успевају, пошто је један висок и мршав, а други дебељца.

„Браво, браво!“, сви аплаудирају тако снажно да их пецка кожа на длановима.

На крају се поново пале светла, а то значи да је представа завршена. Девојчице нису тужне пошто имају једну идеју: када одрасту, биће клонови и радиће у циркусу. И можда ће управник циркуса једног дана рећи: „Пажња, пажња! Представљам вам два кловна – Ању и Сару!“

Кућни миш

Напољу је било веома хладно, а крзно малог миша било је мокро, па је сав дрхтао од зиме. Када се мишић тог јутра пробудио у својој рупи, са крова су висиле леденице, а улаз је био затрпан снегом.

„О, не!“, повикао је док је полако устајао из кревета. „Напољу је захладнело, а ја немам довољно хране за зиму. Шта ћу сад?“

А онда одједном зацијука, сав уплашен. Шапице су му биле мокре! Читава рупа била је поплављена, снег се отапао и са крова је цурила вода и квасила под.

„Не могу да останем овде!“, зацвилео је. „Морам да пронађем неко друго место, на којем ћу остати све док се моја рупа не осуши. Али пре свега, морам да пронађем нешто за јело!“

И тако овај сироти, обесхрабрани малишан изађе напоље, где се због снежне олује није видео прст пред оком.

Како да пронађе сигурно и заклоњено место где ће моћи да спава? Где да нађе мало хране? Лутајући и пробијајући се кроз снежне сметове, нађе се пред једном старом кућом која је била добро осветљена и деловала веома пријатно.

„Могао бих ту мало да се угрејем и одморим“, помисли мишић, али није знао како да уђе, ни шта га чека унутра.

„Можда у врту живе мачке које воле да грицну и неког миша“, прошапута.

Док је тако бринуо због мачака, на вратима се појавише два велика људска стопала.

„Огњене, враћам се за сат времена“, рече једна жена. Мишић се сакри и сачека да госпођа укључи мотор аутомобила и оде. Потом је пришао кући и видео да су врата одшкринута, те се брзо ушуњао унутра!

Срце му је лупало невероватно брзо. Шта би сада требало да уради? Ко је Огњен? Да ли је то мачак гладан мишева или љубазни дечак који ће добро поступати са њим? Размишљајући тако, осети у ваздуху снажан мирис сира да му пође вода на уста. Скупи храброст, прође кроз ходник и стиже до кухиње. На столу су била два тањира пуна kobасица и сира.

„Знао сам!“, рече миш и скочи на сто. Али таман што је грицнуо први залагај, зачу се: „Упомоћ, миш!“ Мишић се нашао лицем у лице са једним дечаком и обојица су били уплашени. „Ја сам Грицко, а ти мора да си Огњен!“, рече миш, приђе дечаку и објасни му како га је долазак зиме изненадио, да му је рупа поплављена и како му

требају залихе хране. Дечак га пажљиво саслуша и на крају рече: „Здраво, малени, у праву си, ја сам Огњен. Већ ти се догодило много ружних ствари!“ Онда га нежно узме за шапицу и помилова га.

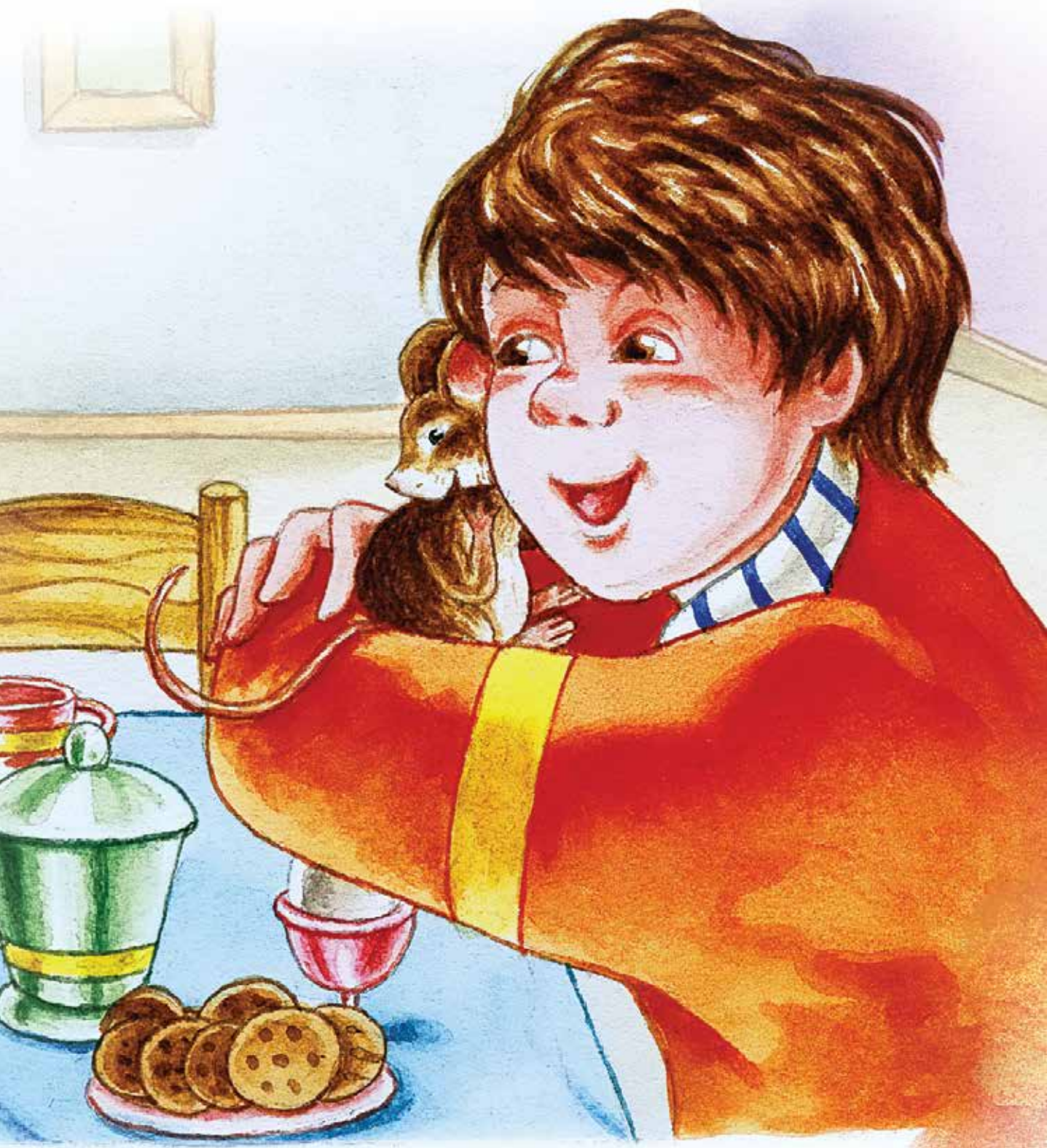
Миш потом исприча дечаку како је пронашао кућу и како је, онако страшно гладан, смазао сир.

„Није важно, малени, слободно једи колико хоћеш и угреј се у нашој кући“, рече Огњен и додаде како он већ одавно жели да има кућног љубимца, али се родитељи противе тој идеји. „Ако хоћеш, можеш ти да будеш мој љубимац!“, рече с осмехом на лицу. Миш је био пресрећан. Дечак обећа да ће се бринути о њему и да ће му помагати. Довољно је само да му закуца на прозор и он ће га пусти-

ти унутра. Одсад може да рачуна на њега у случају да наиђе на било какву тешкоћу. „Ура, сада нисам више само миш, сада сам кућни миш“, повика Грицко и шћућури се у Огњеновом наручју. Тако су један дечак и један миш постали неразводјни другари.

У обданишту

Марија је већ велика девојчица: пре пар недеља напунила је три године и сада може да иде у обданиште. Оно се налази у једној старој кући са великим двориштем. Ту може да се вере по дрвећу, пење на љуљашку, трчи по трави и да ради још много дивних ствари.

Сваки пут када је са мајком ишла у град и пролазила поред обданишта, заустављала се да гледа децу како се забављају и играју разних игара. Силно им је завидела и желела је да заједно са њима учествује у тим бучним играма. Сада је коначно могла то и да учини!

За први дан у вртићу Марија је изабрала најлепшу одећу: розе хаљиницу са жутим туфнама и хулахопке са црвеним и плавим пругама.

„Душо, немој да заборавиш ципеле, шал, капу и рукавице!“, мама ју је саветовала. „Мораш се добро обући ако будете ишли да се игра-те напољу, у дворишту.“

Девојчица се обукла и узела свој ранац. „Ето, сада можемо да кренемо“, каже мами и осећа да је стварно велика.

Међутим, када су стигле пред обданиште, Марија се забринула: „А шта ако будем усамљена? Ако ми буде недостајала мама? Или тата? Или мој плишани зека?“

„Можеш увек да ме позовеш, злато“, теши је мама, „али видећеш да ће ти у обданишту бити толико лепо да ће ти време просто пролетети!“

Управо тада на вратима се појављује једна девојка: „Ја сам Ивана и бринућу се о малој Марији!“

Она је васпитачица за Маријину групу, која се зове Мали мишићи.

„Сада сам мишић!“, узвикује девојчица весело.

Ивана узима Марију за руку и води је до њене собе. Испред врата се чује смех, а васпитачица узвикује: „Децо, пожелите Марији добродошлицу у нашу групу.“

Након ужине почињу да сецкају, боје и цртају, а Марија прави срце од црвеног картона и украшава га шареним папиром, да га поклони мами.

„О, мама!“, цео дан није помислила на њу. Почиње да се смркава и сада јој већ помало недостаје.

Куц-куц! Ето маме!

